

Jonas Paulius II liko su mumis

Arkivyskupo Sigito TAMKEVIČIAUS pamokslas, pasakytas Kauno Prisikėlimo šventovėje 2005 m. balandžio 4 dieną

1993 metų rugpjūčio pabaigoje išriedėjo paskutiniai rusų tankai, o po kelių dienų į Lietuvą atvyko Šventasis Tėvas. Mums, penkiasdešimt metų nešusiems okupacijos pančius, tai buvo tarsi stebuklas. Mūsų atmintyje dar neišblėsę susitikimai Santakoje, Dariaus ir Girėno stadione, Šiluvoje ir Kryžių kalne išpūdziai. Šiandien išgyvename labai panašų susitikimą kaip anuomet. Tik šiandien liūdime, nors tas liūdesys ne toks, kaip visada: jis pilnas vilties ir ramybės. Šventasis Tėvas nepaliko mūsų, nes nuo dabar jis bus arčiau nei iki šiolei.

Šiandien visai nesinori, kaip įprasta, melstis už Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II vėlę, nes matėme jo šventą tarnystę ir nuveiktus didžiulius darbus. Atėjome kaip anuomet rugsėjo 6 dieną pabūti su švento gyvenimo žmogumi, kuris buvo toks artimas Lietuvai: kitaip nebūtų pasakęs, kad jo pusė širdies yra Lietuvoje. Tad dėkokime Dievui už Joną Paulių II. Tai buvo Dievo dovana Bažnyčiai, pasauliui ir mums visiems. Šiandien reikia melstis, kad jo idėjos taptų kūnu. Ypač tos, kurias jis mums, Lietuvos vaikams, skelbė prieš dvylika metų.

Šventojo Tėvo moralinė įtaka pasauliui buvo milžiniška. Jis daug prisidėjo prie pasaulio keitimosi į gerą. Jis labai veiksmingai prisidėjo prie komunizmo tvirtovės sugriuvimo. "Nebijokite!" - kalbėjo Popiežius pirmą kartą atvykęs į savo tėvynę. Dar dešimt metų totalitarinė valdžia bandė išsilaikyti, bet šios pastangos neatnešė vaisių. "Solidarumas" laimėjo, išsklibindamas, atrodo, nepajudinamos sistemos pagrindus visoje Rytų Europoje.

Tačiau Šventasis Tėvas prieštaravo ne tik totalitarinei sistemai, bet ir išsigimusiame kapitalizme, kuris stokoja teisingumo ir daugybę žmonių palieka skurdžiai egzistencijai. "Atvykau kaip vargšų draugas", - kalbėjo Popiežius Amerikoje. Socialiniai klausimai, dėmesys vargšams ir žmogaus teisėms Šventojo Tėvo kalbose užėmė prioritetinę vietą.

Jonas Paulius II visuomet kovojo už gyvybės kultūrą. Jis teigė, kad rei-

kia ginti žmogaus gyvybę nuo prasidejimo iki natūralios mirties. Labai aiškiai "ne" pasakė abortams ir eutanazijai. Jis suprato, kad mirties kultūros versmė yra vartotojiškas žmonių nusistatymas ir hedonizmas. Todėl ne tik Paryžiuje, bet daug kur kartojo, kad moralinis palaidumas nepadaro žmonių laimingų.

Jonas Paulius II surado kelią į jaunimo širdis. Dariaus ir Girėno stadione jis kalbėjo Lietuvos jaunimui: "Popiežius nori, kad jūs būtumėte laimingi. Jis ateina Kristaus vardu parodyti tikrojo džiaugsmo kelią. Atidarykite duris Kristui! Kristus jus pažįsta ir myli. Vien tik Jis gali visiškai patenkinti esminius žmogaus dvasios poreikius ir troškimus. Priimkite Evangeliją kaip išganymo dovaną. Paverskite ją kasdienio gyvenimo norma. Ją skelbkite ir liudykite". Popiežius ragino neklausyti klaidingų pranašų, kviečiančių eiti vartotojiškumo, pašlijusios dorovės ir egoizmo keliu. Jis kvietė ieškoti Dievo ir Jo tiesos, kvietė pagilinti asmeninį ryšį su Kristumi skaitant Evangeliją ir maldoje apmąstant išganymo slėpinius. Paskutinius žodžius Šventasis Tėvas taip pat paskyrė jaunimui: "Anksčiau aš jūsų ieškojau, o dabar jūs atvykote pas mane. Už tai jums dėkoju". Šitaip Popiežius atsisveikino su savo mylimu jaunimu, ir todėl nenuostabu, kad jaunimas šiomis dienomis renkasi į bažnyčias visame pasaulyje atsisveikinti su juos Kristui užkariavusiu Popiežiumi.

Lietuvos vyskupai savo laiške tikintiesiems rašo: "Jono Pauliaus pa-

drąšinimą ir pagalbą nuolat jautė persekiojami krikščionys. Sovietinės priespaudos metais jis buvo tylinės Bažnyčios balsas, be kompromisų skelbęs apie ateistinio totalitarizmo, kuris trypia žmogaus orumą, nuodėmingą prigimtį". Anuomet kai iš tikrųjų buvome tylinti Bažnyčia, mums be galo buvo svarbu žinoti, kad apie mus ne tik žino, bet ir garbiai visam pasauliui kalbės naujasis Popiežius.

Kur glūdi Šventojo Tėvo sėkmės paslaptis? Neabejotinai šventame jo gyvenime. O kas gi yra šventas gyvenimas? Lietuvos vyskupai šitai apibūdino taip: "Šventojo Tėvo liudijimas toks tikras todėl, kad jo žodžiai ir darbai buvo viena, kad jis buvo tas be galo žmonių pasaulyje pavyzdys, kai skelbimas ir gyvenimas, kiekviena išstarmė ir kiekvienas poelgis visiškai sutampa, kai asmuo gyvena tuo, ką šlovina, ko moko ir kam kviečia".

Kviesdamas kurti ateitį, Popiežius išskirtinį dėmesį rodė šeimai, vadindamas ją "pirmąja namų Bažnyčia". Mums reiki nuolat studijuoti jo mintis apie šeimą, nes tik turėdami tvirtas, geras šeimas užsitikrinsime sėkmingą Lietuvos ateities kūrimą. Šeima "padeda nesugriaujamus pamatus žmogui ugdyti ir suteikia jėgų atsilaikyti prieš visas pasaulio negeroves".

Šventasis Tėvas iškeliaovo pas Viešpatį Dievo gailestingumo išvarkėse. Šios šventės šaknys glūdi Evangelijoje, tačiau tam tikra prasme - Lietuvoje, Vilniuje, kur gyvena palaimintoji Faustina Kovalska, per kurią visame pasaulyje ypač išplito pamaldumas Dievo gailestingumui. Turint omenyje Lietuvoje taip išplitusį priešišumą vieni kitiems, Šventojo Tėvo kvietimas atsigręžti į Dievo gailestingumą yra viena svarbiausiųjų nūdienos pamokų.

Išsaugokime Šventojo Tėvo raginimą nebijoti. Nebijokime tikėti, nebijokime išpažinti, nebijokime liudyti, nebijokime džiūgauti, nes prisikėlęs Kristus yra su mumis.